

La vida només sap viure

L'esperança és més resistent que un prejudici, que una cèl·lula maligna

Foto: Glenn Euloth

I un dijous, havent esmorzat sense gana, decideixes matar l'esperança. Perquè esperar és una tortura i una trampa. Perquè no hauríem de confiar en res més que això d'ara mateix: aquest text per escriure, aquest llaç amb doble nus a l'esòfag, aquest punt i seguit. Perquè el futur no existeix i negar l'avui a canvi d'un demà hipotètic és un negoci incert. Perquè fer-se il·lusions és el primer pas cap a la decepció. Perquè hi ha riscos que potser no val la pena córrer. Que no sigui que esperar ens allunyí més dels actes. Perquè si no n'esperes res, no hi tens res a perdre.

Amb l'esperança morta i creus que rematada, et diuen el que no voldries sentir. I plores. Plores molt, plores a l'acte, plores tant que els ulls se t'assequen però arriben reforços i continues plorant. No entens aquesta producció de llàgrimes en cadena. Si ja no et podies decebre més, si ja havies tocat amb les plantes dels peus el sud de l'infern, si estaves del tot convençuda que havies desfet les il·lusions una per una.

Renta't la cara, desenganya't: amb les expectatives sota zero evitaries la caiguda, però el llistó no es deixa abaixar fins al fons del fons. L'esperança és més resistent que un prejudici, que una cèl·lula maligna: no la pots assassinar un dijous així com així, havent esmorzat sense gana. La margarida diu hola entre el ciment i la fe rebrota. Ben fet que fa: rendir-se abans d'hora tampoc porta enlloc. Com la llavor que aviat serà flor, ets encara -sou encara- matèria viva. I la vida

només sap viure.